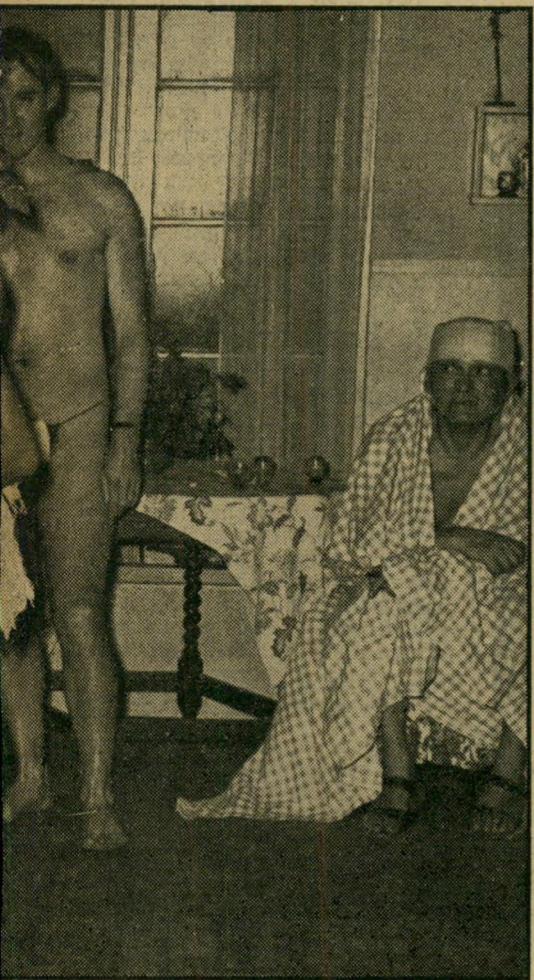

הסוכר האמריקאי המבקר בישראל מספר על מיומנו של נ

מאת רוברט ואלע

חיי הנודיסטים אינם מוקדשים לשחייה כי מים קפואים עד לשעות הלילה, לשתיית קפה ולא סוכר וזליזת גזר בשעות אחר הצהריים. גם הנודיסטים יודעים לבלות וליר הנות מן החיים. יומני, ממנו אני דולה כאן קטעים מקריים, מכיל פרטים רבים שגר שמו סתם לשם שעשוע — והעשויים לשע שני, כבוא היום, את נכדי העירומים — כפי שהם שיעשעו גם אותי בזמנם.

נשף מסיכות נודיסטי

דיסטי מתנהל על פי הכלל הבא: המשתתפים צריכים לל

תצלום משפח

הנודיסטים הם בעלי גופות מ

שיחה נודיסטית

הצעה, אמר פאריסאי, שקוע בשחייה, עם רקדנית ועקרת בית באי דו לבאנט, אשר בדרום צרפת בו קיים מועדון נודיסטי.

לונדון, 11 מאי 1958. כל חברי המועדון מתכננים בקדחתנות למסיבת התפשטות החגיגות העומדת להתקיים — אם כי מסיבה זו מעוררת בעיות רציניות אצל רוב החברים. התנאים הדרושים הם: מקורות מאכסימלית ותלבושת מינימלית. קשה להיות מקורי ולהפעיל את הדמיון היוצר כאשר כמעט ואין חומרים בהם אפשר להשתמש כדי לחשוף את כישרון-ההמצאה שלך מלבד מרחבי-עור שזוף ופסיות בד קטנות.

חברי המועדון הצעירים יותר — ובעיקר בנות המין היפה שבין באי המסיבה — חששו במקצת מן הנשף: הן לא רצו במגע הגופני ההדוק, בין גחים זרים, הנהוג בעת מסיבות מעין אלו. תורת הנאטוריום אינה רואה בעין יפה מגע אינטימי בעת המחול. החששות, על אף היותם כבד-משקל, נתן בדו. בעת קיום המסיבה, לא קוימו ריקודי זוגות. הנשף הפך למאורע עליו וחגיגי מאוד, בו השתעשעו הכל בריקודים קבוצתיים, ובמחול הסאמבה והקונגו המסעירים. עם רדת הלילה הגיעו האורחים — בי תלבושות ערב בלתי-רשמיות למדי, תוך שעה קלה הפך המועדון למוקד של חדוות חיים, ורוח-השטות המשכרת השתלטה על הנסובים. גרמי לכך, במידה לא מבוטלת, המשקאות החרפים שהוגשו לאורחים — כי אצלנו, בדומה למועדוני-נודיסטים רבים אחרים, אין נוהגים להגיש משקאות משכריים אלא בהזדמנויות חגיגות באמת.

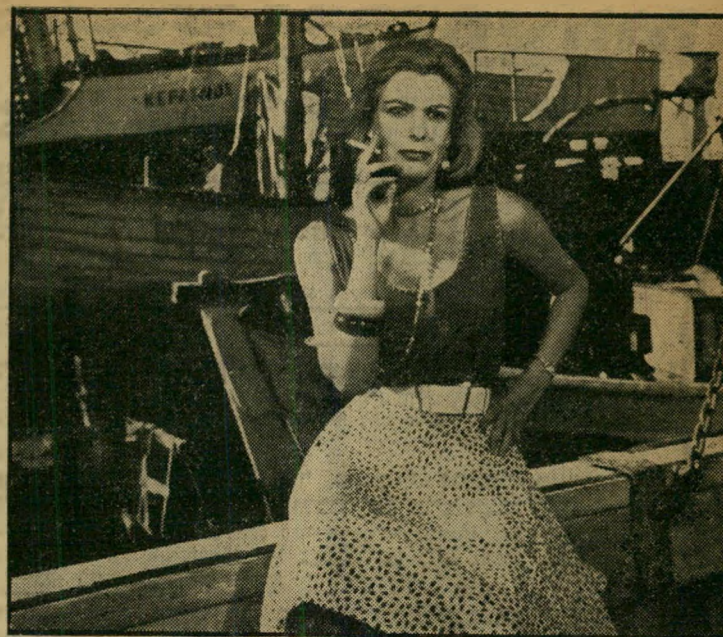
לפתע הודיע הקונפראנסיה שתצוגת-ההפך שטה מתחילה. הגברים והנשים נעלמו ליתוך חדריה-המלחמה. קולות גיחוך וצחחות קלות בקעו מחדר-ההלבשה הנשי בעוד ש-הגברים השמיעו גלי צחוק ממלחתחם. כאשר הופיעו המתחרים, הובן הצחק. המראה היה מרהיב-עין. גופות המשתתפים היו עטורים בכל מיני תלבושות ססגוניות ומעניינות. בנות טאהיטי, עם חזה חשוך וחצאיות-קש צבעוניות, התהלכו בעיקבות גברים בעלי הופעה האחזית לא פחות — אשר בגדיהם הצבעוניים הלויים מסכיב לירכיהם ברישול אלגנטי המכסה טפח ומגלה טפחיים.

אלי ואילנות יתן העתיקה, הנועלים לרגליהם סרטי-כסף במקום סנדלים, והלובי שים רק פסיות-בד קלות לגופם, פינו דרך לערבים העטורים בסדינים ובמפות-שולוח — שהרבו להתעופף ולהתרומם כאשר בעיניהם התרוצצו בין ההמון המגחך.

בלטה במיוחד, מכל הבחינות, מלכת גיוגל המירה בעלת קישוט-ראש מפואר אשר לבשה רק חוט דק למותניה: מן החוט צמחו נוצות שעטור את חלקו האחורי של גופה, בעוד קישוט קל כיסה את אגן ירכיה. בחוט היה תקוע פגיון. מלכת ה-גיוגל ביצעה, להנאת הנסובים, ריקוד פראי וסוער, המלחה צחחות-קרב מזורזת וקפיצות לגובה. ניכר שהיא מתמסרת לתשוקת-המחול בתדהה סוערת.

גם הליצנים — דמויות נשף-המסכות ה-קלאסיות — לא חסרו. אלא שהפעם, לא לבשו דבר לגופם וזלת המסיכה שכיסתה את פניהם.

המקורי והמוצלח מכולם היה גבר אשר

מדינה מרקורי ב"רק בימי חול" סמל ההלניזם — יצאנית

קולנוע

סרטים

מה של יצאנית

בימי חול (פאר; תל-אביב; יוון) את לקוחותיה היצאנית האתונאית מלינה מרקורי. וגם או היא בוררת לחסדיה זוכים רק אלה המוצאים יתה. אולם הסיכויים לא למצוא חן ויליה הם קטנים מאוד. היא אוהבת ש, את הקצב ומוכר הדגים, את פוע' מפנה ואת נגני הרחוב, את מלחי מיקאי ואת כל מי שיש בו שימחת

הוא סיפורה של איליה, נערת אולם אין זה סרט על זנות ובעיני זה, פראש וראשונה, סרט על יתן. הם הירחי. מעטים הבמאים שהצליחו בסרט אחד דמותו של עם שלם, לצופה את אופיו ואורח-חיי, את יות ואת ההחי החברתי שלו. זיל הבמאי היהודי האמריקאי, שהת-בעיקר בסרטי הצרפתיים, הצליח זה במקום בו אחרים נכשלו.

שנאלץ לנטוש את הוליבוד בשל הקומוניסטיזם, עלה לגדולה קנפ' סרט ריפוי, התעלה לפיסגה אמנר ונוצית בסרטים כמו הנידון למוות החוק. סרטו האחרון, לעומת זאת, שלון קופתי, שהפך את דאסין למובי-מאי לא נואש, חזר ליתן, שם הסריט מש שנים את אחד מסרטי הגדולים בחייב למות, שלא הותר להצגה בי-משום שהזנוורה מצאה שיש בו פג' עצמה ידידותית — תורכיה.

מן מחוסר אמצעים, יצר דאסין את ימי חול. בתקציב עלוב, כשגרשוני פפר מועט של שחקנים מיקצועיים וגישה לאלופנים מתאמים. הוא אלץ לשחק בסרט את התפקיד הגברי כדי להסוך בתשלום לשחקן. את פפי ההשקעה בסרט השקיעה הכוכ-לינה מרקורי, שחקנית יווניה שהי-לא הצלחה במספר סרטים אנגליים, בינתיים לאשתו של דאסין.

הנידון האנושי. הסרט עצמו מספר רעיונות עמוקים — המלחמה בין הרוח לגוף, או כפי שהדבר בפייהם של מוריה-היסטוריה בבתי-הישראלים: המאבק בין תרבות ה-היהודית לבין תרבות התענוגות ה-ית.

הנשוא בסרט את שמו של הומ' וא פילוסוף אמריקאי מובלבל וילדו-וא ליתן במטרה לחפש את שרשי-ות האנושית, מתוך הנחה שיש ל-אותה דוקא בערש פריחת התרבות ה-ית. הוא מאמין כי אם ימצא את הרע ויפעל לתיקונו, יביא בכך גא' גושות.

צה איליה, מוצא והמרוס את ה-צה שלו, רואה בה את הסמל לפרחי-תגונותה של היהודית. כי אינה סתם זונה. היא זונה בעלת עק' בימי ראשון, בהם אינה מקבלת קהל, ורכת נשפיות עלילות לקהל לקוחו-

תיה. היא נלחמת בסרסורים ובמתחכי ה-דירות המנצלים את הפרוצות, מאימת במרד פרוצות נגד בעלי דירותיהן. מיקצועה אינו משמש לה לעשיית רחמים בלבד. היא נהנית ממנו מתוך הכרה שהאוסר האמיתי מצוי בחושי-הגוף ובתענוגות-בשרים. איליה היא גם משכילה, כדרכה. היא מע' רי של טראגדיות יתן הקלאסיות, אינה מח' מיצה אף אחת מהצגותיהן. אלא שאיליה מכינה אותן בהשגותיה שלה. לגביה, מס' תיימת כל טראגדיה בהפיאנד.

הומרוס מחליט להתזר את הפרוצה ל-מוטב. לשם כך הוא נעזר גם בכספי סרטור הדירות, המעוניין בפרישתה של איליה, לבל תורש דמוראליזציה בין יתר הפרוצות, ו-תחול להמרדן. איליה מסכימה להקדיש להומר שבועיים. בשבועיים אלה מלעיס אותה הומר בסיפורת טובה, מוסיקה קלא-סית וציור מודרני. השני תרבות אלה נר-אים כלחיה בצד חתונה, מול סיפוריה הע' ליוזים של איליה, שיריה היוונים המסעירים ותמונת קבוצת הכדורגל התלויה במדרה. כאשר נוכחת היצאנית מי מממן את מידי-צער של הומרוס, היא מסירה מעליה את כל ככלי ההשכלה שקנתה, חוזרת לעיס' קה העתיק. הומרוס עצמו מכיר לבסוף ב-עליזות שימחת-החיים הפרמיטיבית על ה-עונג אשר האמנות המודרנית מקנה.

יחד עם היותו סרט פילוסופי, יש לרק בימי חול כל הנתונים של סרט המיועד להמונים. זהו שיר-הלל לאושר הנקנה באמ' צעים פשוטים: בשתייה, בריקוד, בשירה ו-בתענוגות-בשרים. המוסיקה היתונית שבו, כובשת ומסעירה. תמנונת-הפתחה עד ל-סצינת-הסיום, מפעמת בצופה הרגשה של חדוה ועליזות.

השגיו של הסרט נוקפים לזכותו של דא-סין כבמאי ולזכותה של מלינה מרקורי כי שחקנית. מרקורי מתגלה כשחקנית בחסה. המסוגלת להצחק את הצופה ולהביאו לידי דמעות בעת ובעונה אחת. היא טבעית, משכנעת, יפה ומקרינה שמחה. דאסין יותר קן גופל מאסין הבמאי. הוא נראה יותר כבמאי המדגים לשחקן כיצד לשחק מאשר שחקן המגלם תפקיד.

רק בימי חול הוא סרט הראוי, ללא צל של ספק, לכל התשכחות הניתנות לו ול-הצלחה הקופתית העצומה לה הוא זוכה ב-כל חלקי תבל.

תדריך

ואלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ. אשר העולם הזה ממליץ לראות:

● **אמריקה המזורה** (גת; תל-אביב) המשונה והמגוחך שבאורות החיים האמרי-קאי, בעדשת מצלמתו האנושית של פרנ' סוא רייכנבאך.

● **הדירה** (ירון; תל-אביב) יצירתו ה-ציאפלינית של בילי היילר, על פקוד ה-עולה לגדולה בזכות העמדת דירתו לנאופי הבוסים. בק למון, שירלי מקלין.

● **איה אבי** (צפון; תל-אביב) מלוד-ראמה רוטית על זוג ילדים הנמלטים מדי-הנאצים.

● **פנינים ואפר** (מאי; חיפה) לבטי של דור שחונן להרוג, על רקע מלחמת-האחים בפולין אחר מלחמת-העולם השניה.

● **ספיר** (ארמון; חיפה) תעלומת רצח והפלייה גועית בסרט מתח בריטי.